λᾱο-τίνακτος, ον, ὁ ὑπὸ λίθου τιναχθείς, λαοτίνακτον ὕδωρ 'Ανθ. Π. 9. 272.

λαοτομέω, γραφόμενον ὑπό τινων ἐκδοτῶν ἀντὶ τοῦ λαιοτομέω.

λᾱο-τόμος, ον, κόπτων λίθους, ἐπὶ ἐργαλείου, ὄργανα λαοτόμα Μένανδ. Βυζ. σ. 443 (ἔκδ. Bonn.). **II.** = **λατόπους.** Παῦλ. Σιλ. 'Αμβων 116, 'Επιγρ. Ἑλλ. 1021.

λᾱο-τόρος, ον, διατρυπῶν λίθους, Παῦλ. Σιλ. 'Εκφρ. 188.

λᾱο-τρόφος, ον, τρέφων ἢ διατηρῶν τὸν λαόν, φροντίζων περὶ αὐτοῦ, πόλις Πινδ. Ο. 5. 9· τιμὴ λ., ἀξίωμα ὠφέλιμον εἰς τὸν λαόν, αὐτόθι 6. 102.

λᾱο-τύπος [ῠ], **ον,** κόπτων λίθους, σμίλη 'Ανθ. Π. 7. 429. **II.** ὡς οὐσιασ., ὁ κόπτων λίθους, λιθοτόμος, γλύπτης, ὡς τὸ **λατύπος,** 'Ανθ. Πλαν. 59.

λᾱο-φθόρος, ον, καταστρέφων τὸν λαόν, καταστρεπτικός, μετὰ γεν., Θέογν. 781.

λᾱο-φόνος, ον, φονεύων τὸν λαόν, Θεόκρ. 17. 53, Συλλ. 'Επιγρ. 6854f.

λᾱο-φόρος, καὶ **λεωφόρος, ον,** ὁ φέρων τὸν λαόν, λαοφόρον καθ' ὁδόν, ἐπὶ μεγάλως συχναζομένης ὁδοῦ, Ἰλ. Ο. 682· λαοφόρου ἐπέβησαν .. κελεύθου Θεόκρ. 25. 155· ὑπὲρ τῶν μάλιστα λεωφόρων πυλέων (διάφ. γραφ. **λαοφ-**), ὑπεράνω τῶν μάλιστα συχναζομένων πυλῶν, 'Ηρόδ. 1. 187· τὰς λεωφόρους (ἐξυπ. ὁδοὺς) μὴ βαδίζειν Πυθαγόρειος κανὼν ἐν 'Αριστ. 'Αποσπ. 192· λεωφόρους πρὸς ἑκτροπὰς Εὐρ. Ρῆσ. 881, ἔνθα ὁ Vater προὔτεινε λεωφόρου, ἐκ τῆς λεωφόρου, μεγάλης ὁδοῦ, πρβλ. Πλάτ. Νόμ. 763C (τῶν ἐκ τῆς χώρας λ. εἰς τὴν πόλιν .. τετιμένων), καὶ Παυσ. 9. 2, 2 (ἐπανελθοῦσι δὲ εἰς τὴν λ.), Φίλων 1, 16, καὶ ἴδε **λεώδατος.** **II. λεωφόρος,** ἡ, = **πόρνη,** 'Αναξρ. 157. [λεω- ὡς μονοσύλλαβ. παρ' Εὐρ. ἐνθ' ἀνωτ.].

λάπαγμα, τό, καὶ **λάπαγμός,** ὁ, ἐκκένωσις, 'Ησύχ.

λάπαδνός, ον, χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ **ἀλαπαδνός,** ὅ ἴδε.

λάπάζω, χάριν τοῦ μέτρου, ἀντὶ **ἀλαπάζω,** ὅ ἴδε.

λάπᾰθον, τό, εἶδος κενωτικοῦ λαχάνου, καὶ λάχανον ἄγριον ἐδώδιμον, κοινῶς «λάπατον», Λατ. rumex, Θεόφρ. π. Φυτ. Ἱστ. 7. 1, 2, 'Ησύχ. ἐν λέξ.· ὡσαύτως **λάπαθος,** ὁ, ἢ ἡ, Ἐτυμ. Μέγ. 57. 17· καὶ **λαπάθη,** ἡ, αὐτόθι 551. 16. **II.** ὄρυγμα παρασκευαζόμενον ὡς παγὶς πρὸς τὴν ἐν αὐτῷ κατάπτωσιν ἀγρίων ζώων, Φώτ., Σουίδ.· ὡσαύτως **λάπαθος,** ὁ, Δημόκρ. ἐν τοῖς Α. Β. 374.

λάπακτικός, ή, όν, (λαπάσσω) κενωτικός, καθαρτικός, Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν Ἐνυδρ. τροφ. **1. 8,** σ. 2, ἔκδ. Καραζ, Γαλην. 1. 2, 18, 22, 25, κτλ.

λάπαξις, ἡ, κένωσις τῶν ἐντέρων, 'Αριστ. Φυσ. 2. 6, 5, Προβλ. 23. 38, 'Αρεταί. Ὀξ. Νοῦσ. Θεραπευτ. 2. 10.

λᾰπάρᾱ [ᾰ]. 'Επικ. καὶ Ἰων. **ρη-, ἡ (λαπαρός)·** τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώματος τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν, καὶ τοῦ ἰσχίου, ἡ λαγών, Ἰλ. Ζ. 64., Π. 318, κ.ἄλλ. (οὐδαμοῦ ἐν τῇ Ὀδ.), Ἡρόδ. 2. 86, κτλ.· ἐν τῷ πληθ. αἱ λαγόνες, Λατ. ilia, ὁ αὐτ. 6. 75, Ἱππ. 298. 47, κτλ.— τὸ μεθ' Ὅμηρ. ἰσοδύναμον τῇ λέξει ταύτῃ εἶναι ἡ **λαγών.** 'Αμφότεραι αἱ λέξεις αὗται φαίνονται ὑπολοῦσαι περίπου τὸ αὐτὸ καὶ ἡ λέξ. **κενεών,** εἰ καὶ **λαπάρα** καὶ **κενεὼν** φαίνεται ὅτι διακρίνονται παρ' Ἱππ. 480. 48., 540. 46.

λᾰπᾰρός, ά, όν, ὡς τὸ **λαγαρός,** χαλαρός, τὸ λ. τῆς πλευρᾶς = λαπάρα, Ἱππ. 817A· ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, ὁ αὐτ. ἐν Προγν. 40, κ. ἄλλ., ἴδε Foës Oecon.· λ. γενέσθαι, γίνομαι εὐκοίλιος, 'Αριστ. Προβλ. 23. 39· ἵππος λ. ὢν ἀλγεῖ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 24, 5 (ἔνθα ὁ Aubert προτείνει: λαπάρας ἀνέλκει). **2)** μαλακός, προσκεφάλαιον 763C. 'Επίρρ. **-ρῶς,** ὁ αὐτ. (Ἡρόδ. **λαπάσσω**).

λᾰπᾰρότης, -ητος, χαλαρότης, ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, Ἱππ. 1137B.

λᾰπάσσω, Ἀττ. **-ττω:** μέλλ. **-ξω,** κενῶ, ἀδειάζω, διάρροισι .. τὴν γαστέρα λαπάσσουσαι Ἱππ. Προγν. 39· οὐκ ἐλάπαξεν οὐδέν, δὲν εἶχε κένωσίν τινα, ὁ αὐτ. 1133F· τὰ παρ' οὖς λαῦλιν, ὁ αὐτ. 151A, πρβλ. 82E. — Παθ., μάλιστα ἐν τῷ ἀορ. **ἐλαπάχθην,** ἐπὶ τῶν ἐντοσθίων, κενοῦμαι, ὁ αὐτ. 12. 21., 403. 49. πρβλ. 'Αριστ. Προβλ. 23. 39· ἀπολ., **ἐλαπάσσετο,** ἐγίνετο κένωσις, Ἱππ. 1170D: πρκμ. ἀπαρ. **λελαπάχθαι** 'Αθήν. 363A. ('Ο Κοῦρτ. ἀμφιβάλλει τὴν σχέσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν √ΛΑΠ, **λάπτω·** πρβλ. **λάπαγμα, -μός, λάπαξις, λαπακτός, ἀλαπάζω, ἀλαπαδνός,** καὶ ἴσως **λαπαρός**).— Παρ' Ἡσυχ. «**λαπῆναι·** λεπισθῆναι».

λάπη [ᾰ], ὁ ἀφρὸς ἢ εὐρὺς ὁ σχηματιζόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου, ὄξους ἢ ἄλλων ὑγρῶν μενόντων στασίμων, Ἑρωτιαν. Λεξ. Ἱππ.· **λάμπη** παρὰ τῷ Διοσκ. 5. 87, Πλουτ. 2. 1073A· — οὗτω **λαμπῶδες,** ἐπὶ τῶν οὔρων, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὁποίων ἐπικάθηται ἀφρός, Ἱππ. 148A· ἀλλ' ὁ Ἑρωτιαν. ἀνεγίνωσκε **λαπῶδες.** **2)** φλέγμα, Λατ. pituita, Ἱππ. 466. 37, κτλ.· μοστοῖ λάπης Δίφιλος ἐν «Ἀπολιπούσῃ» 1. 15· πρβλ. **λέμφος.** **3)** μεταφορ., ἀνηλίῳ λάπᾳ (κατὰ τὸν Wieseler ἀντὶ λάμπῃ ἐν Αἰσχύλ. Εὐμ. 387) ἐν ἀνηλίῳ βορβόρῳ ἢ ὑγρασίᾳ τοῦ κάτω κόσμου, πρβλ. τὸ τοῦ Ὁμήρου δόμον εὐρώεντα, τὸ τοῦ Οὐεργιλίου loca senta situ.

λαπίζω, συρίζω, Σοφ. 'Αποσπ. 903· ἀλαζονικῶς φέρομαι, ἀλαζονεύομαι, κομπάζω, μεγαλαυχῶ, Κικ. πρὸς 'Αττ. 9. 13, 4, Α. Π. 277, Φώτ. — ἐντεῦθεν παράγονται πολλαὶ λέξεις **λαπιστής,** οῦ, ὁ, ἀλαζὼν ἄνθρωπος, 'Εβδ. (Σειρὰχ. Κ', 7)· **λαπικτής,** θηλ. **λαπίστρια,** Φώτ., Σουίδ.· **λάπισμα,** τό, μεγαλαυχία, Κικ. ἔνθ' ἀνωτ.· ὡσαύτως **λαπίθης, ου,** ὁ, = **λαπιστής,** 'Ανθ. Π. 5. 181· — ὥστε αὕτη δυνατὸν νὰ εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξ. **Λαπίθαι** [ῐ], οἵτινες ἦσαν ἀγρία Θεσσαλικὴ φυλὴ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων, νικηταὶ τῶν Κενταύρων, Ὅμ. κτλ.· τὸ ἑνικ. ἐν Σοφ. 'Αποσπ. 345.

λάπτης, ου, ὁ, ἄπληστος οἰνοποότης, «λάπτας· ῥοφοῦντας» Ἡσύχ.

λαπτικός, ή, όν, κατάλληλος πρὸς κένωσιν (ἴδε **λάπτω,** ἐν τέλ.), Εὐστ. 1413. 3.

λάπτω, μέλλ. **ψω,** Ἰλ., **(ἀπο-)** 'Αριστοφ. Νεφ. 811· ἀόρ. ἔλαψα Ποιητ. παρ' 'Απολλοδ. 3. 4, 4, **(ἐξ-)** 'Αριστοφ. 'Αχ. 1229· πρκμ. **λέλαφα** ὁ αὐτ. εἰς 'Αποσπ. 492.— Μέσ. (ἴδε κατωτ.)· μέλλ. **λάψομαι (ἐκ-)** ὁ αὐτ. ἐν Εἰρ. 885· ἀόρ. **ἐλαψάμην** Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 17. ('Εκ τῆς √ΛΑΠ παράγεται ὡσαύτως τὸ **λάπτης·** πρβλ. Λατ. lamb-o (παρεντιθεμένου τοῦ m), lab-rum, lab-ium· 'Αρχ. Γερμ. lef-sa (χεῖλος)· λιθ. lùp-a (χεῖλος, lip)· — ἡ ῥίζα γίνεται ΛΑΦ ἐν τῷ **λαφ-ύσσω,** πρβλ. 'Αρχ. Γερμ. laffan ('Αγγλ. to lap).) Πίνω ὕδωρ διὰ τῆς γλώσσης, ἐπὶ λύκων, λάψοντες γλώσσησιν .. μέλαν ὕδωρ Ἰλ. Π. 161· ἐπὶ κυνῶν, Καλλ. 'Αποσπ. 247, Πλουτ. 2. 971A· πίνει τὰ καρχαρόδοντα λάπτοντα 'Αριστ. π. τὰ Ζ. Ἱστ. 8. 6, 1· τῇ γλώσσῃ λ. Αἰλ. π. Ζ. 6. 53, πρβλ. **κάπτω.** **2)** πίνω ἀπλήστως, πίνω, ῥοφῶ, αἷμα λέλαφας Ἀριστοφ. 'Αποσπ. 492· οἶνον 'Αθήν. 443E· καπνὸν Λουκ. π. 'Αληθ. Ἱστ. 1. 23· — ὡσαύτως ἐν τῷ μέσ. τύπῳ λεπαστὴν λαψάμενος, καταπίνω, Φερεκρ. ἐν «Κραπατάλλοις» 17.— Παρ' 'Αθην. 363A **λαπάττειν** διορθωτέον ἀντὶ **λάπτειν,** ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὡς σφάλμα τοῦ συγγραφέως, ὡς παρ' Εὐστ. 1413. 3.

λαπύρια, τά, εἶδος σύκων, 'Αθήν. 78A· διάφ. γραφὴ **καπύρια.**

λᾰπώδης, ες, ἴδε ἐν λέξ. **λαμπώδης.**

λάρβᾰσον, τό, = **στίμμι,** παρὰ Διοσκ. 5. 99.

λάρδος, ὁ, τὸ πάχος, τὸ λίπος τῶν χοίρων, Ἰω. Λυδ. 93, Βασιλικ. 56, 11, 7. κλ.

λάριμνον, τό, 'Αραβ. ὄνομα θυμιάματος ἔχοντος μεγίστην εὐωδίαν, Στράβ. 778· φέρεται **λάριμναν,** 'Αγαθαρχ. ἐν Φωτ. Βιβλιοθ. 459. 15.

λᾰρῖνός, ή, όν, (λαρὸς) καλῶς τεθραμμένος, σιτευτός, παχύς, βοῦς 'Αριστοφ. Εἰρ. 925· σῦς Ἐρατοσθ. παρ' 'Αθην. 376B· μεταφ., λ. ἔπος 'Αριστοφ. Ὄρν. 465· ἐντεῦθεν **λᾰρῖνεύομαι,** ἀποθ., σιτίζομαι, γίνομαι παχύς, παχύνομαι, Σώφρων παρ' 'Αθην. 376B· **λαρινᾶτος, α, ον,** μέγας, Ἡσύχ.

λάρῑνος [ᾰ], ὁ, εἶδος θαλασσίου ἰχθύος, Ὄππ. 'Αλ. 3, 399 (ἔνθα ἕτεροι **λάριμος**). Ἡσύχ.· ὅθεν **λαρῖνευτής, οῦ,** ὁ, = **ἁλιεύς,** ὁ αὐτ.

λάριξ, ἡ, **εἶδος** ῥητίνης κομιζομένης ἀπὸ Γαλατίας καὶ ἐπιχωρίως οὕτω καλουμένης, Διοσκ. 1. 92. [larices, Lucan. 9. 920].

λᾰρίς, ίδος, ἡ, = **λάρος,** 'Ανθ. Π. 7. 652, 654.

Λᾰρῖσα [ᾰ], ἡ, (οὐχὶ Λάρισσα, ἴδε Δινδ. ἐν Θησαυρ. Στεφ.)· — ὄνομα πολλῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πόλεων, Ἰλ., κτλ., ὀλοῦν Πελασγικὴν ἀρχήν, Στράβ. 440, 620, κτλ.· πρβλ. Clinton F. H. 1. σ. 25· Ἰωνικός τις τύπος **Λήρισαι** (ἐν Αἰολίδι) ἀπαντᾷ παρ' Ἡροδ. 1. 149· ὡσαύτως **Λάρισα, ων,** τά, Σοφρ. Ἐκκλ. Ἱστ. 3. 25· — ἐξ ἀρχῆς ἐσήμαινεν ἀκρόπολιν, οἵα ἡ Λάρισα τοῦ Ἄργους, Στέφ. Βυζ., Σχόλ. εἰς Ἀπολλ. Ῥόδ. Α. 40. **II.** ἐπίθ. **Λᾰρῖσαῖος, α, ον,** ἐκ Λαρίσης, Θουκ. 2. 22, Ξεν., κτλ.· Ἰων. **Ληρισ-** Ἡρόδ. 9. 1 καὶ 58. **2)** ὡς οὐσιαστ., εἶδος χύτρας πρώτον κατασκευασθείσης ἐν Λαρίσῃ, 'Αριστ. Πολιτ. 3. 2, 2 (πρβλ. **τανάγρα, ταναγρίς**)· τοιαῦται χύτραι ἐκαλοῦντο, Λαρισαῖοι ἐξῃτῆρες ὑπὸ Λεωνίδ. Ταρ. ('Ανθ. Π. 6. 305)· καὶ οἱ κατασκευάζοντες αὐτάς, **Λαρισοποιοί** ἀντὶ **Λαρισαιοποιοί.** 'Αριστ. Πολιτ. ἔνθ' ἀνωτ.— Παρ' Ἡσυχ. εὑρηται καὶ ὁ τύπος **Λάρισα.**

λαρκ-ᾰγωγός, ὁ, ὁ φέρων φορμοὺς ἀνθράκων, ὄνος Εὐρ. 'Αποσπάσμ. 285.

λαρκίδιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάρκος,** 'Αριστοφ. 'Αχ. 340· **λάρκιον,** Πολυδ. Γ', 111.

λάρκος, ὁ, κοφίνιον, ἀγγεῖον τῶν ἀνθράκων, 'Αριστοφ. 'Αχ. 333, Ἄλεξ. ἐν «Σπονδοφόρῳ» 1, Λυσ. παρ' 'Αρπ.— Καθ' Ἡσύχ.: «λάρκος ἀνθράκων φορμὸς» καὶ «λάρκον πλέγμα φορμῷ ὅμοιον, ἐν ᾧ ἄνθρακας φέρουσιν, ὅτε δὲ καὶ ἰσχάδας».

λαρκο-φορέω, φέρω **λάρκον,** Δίων Κ. 52. 25.

λαρνάκιον, τό, ὑποκορ. τοῦ **λάρναξ,** Σύμμαχ. Π. Δ. (Σαμ. α', ς', 8), Συλλ. Ἐπιγραφ. 5200b· ὡσαύτως **λαρνακίδιον,** Ἐκκλ.

λαρνᾰκό-γυιος, ον, ἀμφίβολον ἐπίθ. τοῦ Πανὸς κατὰ τὸ φαινόμενον ἔκ τινος ἀφυοῦς λογοπαιγνίου ἐπὶ τῶν λέξ. **χηλή** καὶ **χηλός** = **λάρναξ,** 'Ανθ. Π. 15. 21, 16· «λαρνακόγυιον δὲ τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ χηλόπους ἐστί· λάρναξ δὲ ἡ χηλὸς καὶ ἡ κιβωτός» Σχόλ.

λαρνᾰκο-φθόρος, ον, φονεύων ἐντὸς **λάρνακος** ἢ κιβωτίου, Λυκόφρ. 234.